

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. május 17.
(csütörtök)**

Szepesy László

ÍTÉLET ÉS KEGYELEM

Énekek: 12,1-5, 6-7

Alapige: 2Királyok 1

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy még egy olyan helyzetben is, amelyet a zsoltáros az énekben feltárt előttünk, amikor az istentelenek többségbe kerülnek, szájuk beszédével próbálnak legyőzni, megálázni minket, amikor úgy szólnak, hogy „nyelvük nem egyezik szívükkel”, még akkor is fordulhatunk Tehozzád, és Te felkelsz, mint a Tiéid védelmezője, és megszabadítasz minket. Köszönjük, hogy különféle mélységekből is kiálthatunk Hozzád, hiszen tudhatjuk, hogy Te mindenkor szabadító és könyörülő Isten vagy.

Köszönjük Neked, hogy kérhetjük ma este is, hogy jelentsd ki Magadat úgy nekünk, hogy ez a szabadító voltod mutakozzék meg számunkra. Szeretnénk kérni, hogy a Te igéd legyen válasz mindazokra a kérdéseinkre, amelyek foglalkoztatnak vagy megterhelnek minket. Kérünk, hogy Szentlelkedet küldd el ma is úgy közénk, hogy szívünkben munkálkodjék hit által, hogy valóban Téged találjunk meg, Benned bízunk, magunkban pedig egyre kevésbé. Kérjük, hogy ez a bizalom hadd teremje meg a gyümölcsét életünkben a Te dicsőségedre. Ezért kérjük, hogy ma esti alkalmunkat is fordítsd erre, dicsőítsd meg a Te szent nevedet közöttünk.

Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A Szentírás több történetében is megjelenik az a tűz, amelyen keresztül Isten munkálkodik és kijelenti magát. Ebben a felolvasott történetben is Illés próféta kérésére tűz szállt le az égből, és két ízben is megemésztette az elfogatására küldött katonai csapatokat. Mivel sokak számára érthetetlen Istennek ez a cselekedete, hogy miért kellett ennek a 100 embernek tűz által meghalnia, ezért először erről szeretnék a mai igehirdetésben beszélni, másodsor pedig több bibliai ígehelyet néznénk meg arra a kérdésre keresve a választ, hogy hogyan egyeztethető össze ez a tűz a golgotai kereszt evangéliumával.

Először tehát nézzük meg a szóban forgó esetet. Ahhoz, hogy megértsük a történetet, tisztában kell lennünk azzal, hogy milyen korban élt Illés, és milyen események előzték meg azt a tettet, hogy tüzet kért Istentől a katonákra. Illés korában az egyház mondhatni halott volt. Izráel népe elfordult az Úrtól, a szomszédos népek bálványait imádta, és mindehhez az is hozzájárult, hogy az uralkodó királyi pár, Akháb király és felesége, Jézabel, tudatosan üldözte az Úr prófétáit és embereit. Illés próféta azt gondolta, hogy csak egyedül maradt meg az Úr követőjének, és bár ebben tévedett, mert az isteni kijelentés szerint még létezett 7000 ember rajta kívül, akik az Úrban bíztak, de azért mégis gondoljuk bele magunkat az ő helyzetébe, milyen állapotban lehetett az ország és az egyház, ha maga a próféta sem tudott ezekről a hívőkről. Azt is ki kell mondanunk, hogy ez a 7000 ember kevés volt Izráel és Júda országának lakosságához képest. De ez a helyzet nem a létszámbeli adatok miatt volt kétségbeejtő, és nem is azért, mert a világ kulturálisan szegényebb lett volna, ha az izráeli vallás eltűnik. Aggodalomra az adott igazán okot, hogy az egyetlen élő Isten által létrehívott egyház, amely az igazi evangéliumot őrizte, és azt kellett hirdetnie, amely az egész emberiség egyedüli reménységét és megmenekülését jelentette, ez az evangélium került veszélybe, még pedig úgy, hogy feledésbe fog merülni, ha kihalnak a hívők. Mi tudjuk más ígehelyekből, hogy ez nem történhet meg sohasem, mert ha kell, akkor „*Isten a kövekből is támaszt fiakat*” Magának, de a hívők szemszögéből nézve azért mégis szomorú volt az akkori egyház sorsa. Mondhatjuk tehát bátran, hogy olyan kor volt az, amikor nem volt egyértelmű, hogy kicsoda az igazi, élő Isten. Amikor Akháb és Jézabel fia, Akházia lett az új király, a helyzet semmit sem javult, mivel ő sem követte Istent, sőt, a Királyok első könyve végén azt jelenti ki az Ige, hogy egyenesen bosszantotta az Urat. Az ő idejében is a legtöbbször kétséges volt, hogy az Úr-e Izráel Istene. Különösen megerősítette ezt a hitetlenséget, hogy a király a halálos ágyán nem Őhöz, hanem egy bálványhoz küldött követséget. Az isteni üzenet, amelyet az Úr küldött Illés által a királynak, erre utal: „*nincs-é Isten Izráelben?*” Sajnos ez olyan kér-

dés volt, amelyre a király és akkoriban a többség úgy válaszolt volna, hogy nincs. Ez nem egyszerű istentagadás volt, ami önmagában véve is egyébként nagy bűn, hanem ráadásként még bálványimádás is párosult mellé, mert azt viszont sokan vallották, hogy egy filiszteus városban, Ekronban létezik isten, akit Baálzebubnak hívnak. Egyrészt tehát azt látjuk, hogy egy nagy istentagadás uralkodott a nép között, másrészt viszont ez az istentagadás a bálványimádást erősítette meg. Olyannyira erősek lettek az Istenben nem hívők, hogy a bálványimádó Baál-követők üldözték a kisebbségben lévő, Úrban bízó hívőket. De az Úr nem hagyta magára az Övéit.

Akháb király idejében tartotta meg az úgynevezett Kármel-hegyi istenítéletet. Ha visszaemlékezünk az akkor történetekre, akkor észrevehetjük, hogy abban a történetben is a tűznek nagyon nagy szerepe volt. Miután a Baál-papok nem tudtak tüzet kérni az égből az áldozatukra, Illés kérésére az Úr azonnal tűzzel emésztette meg a sok vízzel lelocsolt áldozatot. Akkoriban mi volt a tét? Az, hogy kiderüljön: ki az igazi Isten, Baál vagy az Úr. A tűz volt annak egyértelmű jele, hogy nincs más igaz Isten Izráelben, csak is az Úr!

Amikor Akházia lett a király, és a halálos ágyán más istenhez küldött, ismételten ez a kérdés vetődött fel: kicsoda Izráel Istene? És Isten erre kérdez rá: „*nincs-é Isten Izráelben?*” A király válasza az isteni üzenetre sajnós elutasító volt: katonákat küldött ki, hogy elfogassa Illést, valószínűleg abból a célból, hogy el is hallgattassa őt, ahogyan azt szülei is tenni akarták több ízben. Amikor tehát a katonák megjelentek azon a hegyen, amelynek tetejére Illés felment, akkor a kérdés nem pusztán annyi volt, hogy Illés megmenekül-e vagy sem, hanem az, hogy kicsoda Izráel Istene? Mert bár a katonák is Isten emberének hívták őt, de ezt csak azért mondták, mert így hallották a néptől, így hívták Illést, ők ezt nem gondolták komolyan, hogy ő az élő Isten embere. Amikor tehát Illés válaszolt a főember által elmondott királyi parancsra, akkor szintén ez vált a fő kérdéssé: kicsoda az élő Isten? Te engem Isten emberének nevezel? Illés válasza az volt: „*ha Isten embere vagyok, szálljon tűz az égből alá*”. Ebből a mondatból pedig nem az a hangsúlyos, hogy kicsoda Illés, hanem hogy kicsoda az élő Isten, az Úr. És ha Ő az Úr, akkor ezt mutassa meg az égből leszálló tűzzel. Mutassa meg azzal, hogy megvédi az Övéit, megvédi prófétáját. Egyrészt tehát ebben az ítéletben Isten azt bizonyította be, hogy Ő az egyetlen élő és igaz Isten. Testvérek, hadd vonjak párhuzamot az akkori kor és napjaink között. Lehet, hogy sok, magát keresztyénnek valló ember él országunkban, de vajon hány olyan van, aki ténylegesen újjászületett, akik valóban nem vetik meg a hívőket hitük miatt? Isten meg akarja minden korban mutatni Magát, de nem mindegy, hogy hogyan kell ezt megtennie.

A továbbiakban erről is beszélnék, hogy Isten nemcsak a kegyelem által, hanem haragja által is meg tudja mutatni Magát a hitetlen nemzedéknek. Nem az Övéinek, mert az Övéi kegyelmes Istennek ismerik Őt. A hitetlenek felé viszont gyakran mutatja meg haragját. A tűz tehát egyértelműen Isten megemésztő haragjának volt a jele, mivel az Őt megvető istentelenekre sújtott le vele. Ez a 100 ember valószínűleg nem volt benne abban a 7000-ben, akiről az Úr beszélt. Döbbenetes ebbe belegondolnunk, de akkoriban az egész világon összesen 7000 ember élt, aki az üdvösséget remélhette és várhatta. De mielőtt ezt bővebben kifejténém, hadd hangsúlyozzam azt, hogy nem az ítélet volt Illés próféta szolgálatának első üzenete Izráel felé, hanem pont fordítva: ez az égből leszálló tűz utolsó csodáinak egyike volt (a következő fejezetben már arról olvasunk, hogy Illés elragadtatik). Fontos, hogy az ő szolgálatát is folyamatában, egy egységként nézzük. Amikor elhívta őt az Úr, akkor szárazsággal büntette meg Izráel hűtlenségét. Ezt azért tette, hogy Magához hívja a népet. Ezt abból is tudjuk, hogy a szárazság ideje alatt a prófétát hollók által táplálta, a sareptai özvegyről gondoskodott, annak fiát feltámasztotta a halálból. Tehát miközben részben ítélettel sújtotta a népet, hogy Óhózzá térjenek, számtalan jelét adta az Ő kegyelmének és szabadító voltának. A Kármel-hegyi istenítéletben is csak a bálványpapokat büntette meg a mózesi törvények szerint, nem a népet, akik követték Őt. Mindezen szolgálatnak csak a végén történt meg ennek a 100 embernek a halála, amely az Úr haragjának és ítéletének egyértelmű jele volt. Isten tehát Illés által többféleképpen is megtérésre hívta a népet, prófétája által felragyogtatta az Ő hatalmát, és egyértelművé tette, hogy kicsoda Izráel Istene. Mindezek ellenére olyan makacs ellenállással és keményszívűséggel kellett a prófétának szembesülnie, ami egyértelmű jele volt annak, hogy Isten nem kell a népnek, sőt elutasítják, megvetik és gyűlölik Őt, mivel az Ő embereit még üldözik is. Isten a történelem folyamán számtalanszor cselekedett már így: hogy ha egy nép nem hallgatott az Ő szelíd, hívó szavára, sem arra, hogy áldásai megvonásával nélkülözést támasztott népe között (mint például az eső elmaradásával), de a nép még arra sem hallgat, hogy ellenségeit (mint a bálványpapokat) megbüntette, akkor Isten ítéletével látogatja meg azt a népet, hogy Hozzá térjen. Ha a hívás, az evangélium nem kell az embernek, akkor Isten az ítéletben mutatja meg Magát, de tegyük hozzá: azért, hogy megtérésre hívjon minket még az ítélet által is. Ennek a 100 embernek a halála tehát nem egy önálló eset volt, hanem egy folyamat vége: Izráel makacsul elutasította az Urat, ezért végül, utolsóként ítéletével hívta őket Magához a mindenható Úr.

Mindezt pedig – ezt is tegyük hozzá – olyan alkalommal tette, amikor megtámadták prófétáját. Testvérek, nem Isten kezdeményezte ezt az egész

harcot, ami ott a hegyen lezajlott. A katonák akarták erőszakkal elhurcolni Illést. Isten viszont megvédte az Ő szolgáját! Tehát nem Ő lépett fel támadólag, de azt sem tűri egy idő után, hogy az Övéit üldözzék. Hosszútűró a világ bűneivel szemben, de nem a végtelenségig. Mindezt azért kell egyértelműen kimondanunk, mert sokan a halálesetek mögött egyszerű emberi indulatokat és érzéseket látnak. Pedig Illés próféta a tüzet nem azért kérte, hogy a maga életét mindenáron megmentse, azt másként is meg tudta volna tenni: el kellett volna csak menekülnie vagy futnia, ahogy elbujdosott Akháb király és emberei elől (én úgy gondolom, hogy ezt meg tudta volna tenni ebben az esetben is). De nem is azért kérte a tüzet, hogy bosszút álljon magáért és az üldözött és megölt prófétákért, mert Isten nem ezzel a küldetéssel bízta meg őt. De nem is gyávaság vezette Illést ebben a dologban, mert nem félt a királytól, jusson eszünkbe, hogy a harmadik csapattal bátran elment, a király színe elé állt, és a szemébe mondta, hogy meg fogsz halni, ez az Úr ítélete rólad azért, mert a bálványhoz küldettél. Akkor mégis miért kért Illés tüzet? Azért, hogy egyértelmű legyen, hogy kicsoda az Úr, kicsoda Izráel Istene, és mert az Úr meg akarta jeleníteni az Ő haragját.

Mert a tűz nem valami különös kegyetlenségnek volt a jele, hanem csak az ember számára láthatatlan, de valóságosan meglévő isteni harag szemmel látható megjelenítése. Mert Isten már korábban is haragudott ezekre az istentelen katonákra, emberekre, csak azok sem nem törődtek Vele, sem nem hitték el azt. Isten a tűzben csak megjelenítette ezt a haragot és kitöltötte rájuk, végrehajtotta azt az ítéletét, amelyet megérdemelték bűneik miatt. Ha egyszerű halállal haltak volna meg, sokaknak nem lenne bajuk, és azt mondanák, hogy hát az békés dolog. Csak az a baj, hogy elfeledkezünk arról, hogy az ágyban való meghalásnak is ugyanaz a végeredménye, mint a tűz által: ezek az emberek, mivel nem hittek Istennek, és nem tértek meg, nem alázták meg magukat Őelőtte, ezért elkárhoztak. A tűz Isten haragjának megjelenítése tehát. És azért hangsúlyozom ezt ki, mert nem árt erre időnként emlékeznünk. Gyakran beleesünk abba a kísértésbe, hogy a láthatókra és a velünk történő eseményekre nézünk, és úgy gondoljuk, hogy ha nem ér minket baleset vagy valamilyen szerencsétlenség, vagy ha nem fenyegeti életünket, anyagi biztonságunkat valami, akkor Isten igazából nem is haragszik ránk, és mi nem is vagyunk annyira bűnösök. Csakhogy ez így nem igaz. Attól még, hogy Isten nem mutatja meg az Ő haragját, és nem leplezi le minden bűnünket, attól mi még bűnösök maradunk. És pont az ilyen esetek által akar Isten minket erre emlékeztetni, hogy mi is méltók lennénk életünk bármelyik napján bűneink miatt így elpusztulni.

Mert Istennek engedelmességgel tartozunk, és ebben nap mint nap vétkezünk. Ez alól az engedelmesség alól nem ment fel bennünket semmi,

még egy királyi parancs sem, ahogyan a katonákat sem mentette ez fel. A király parancsot adott: hozzátok ide Illést, fogjátok el, de Isten hatalmasabb a királynál, és szava többet ér az övénél, ezért Illés nem engedelmeskedett, csak az Úr szavának. A Szentírásan keresztül a Király szavát halljuk. A mi életünkben lehet, hogy más rendelkezik ilyen hatalommal bíró szóval, lehet, hogy a házastársunk szava ilyen, ő az, aki visszatart bennünket az Úrnak való engedelmességtől. A munkahelyen lehet, hogy a főnökünk szava a mérvadó. Lehet, hogy ő egy olyan ember, akiben megbízunk, akire felnézünk. De ettől még egyetlen emberi szó sem ment fel bennünket az Úr iránti engedelmisség felelőssége alól. Az első két főember vakon engedelmeskedett a királynak, és valószínűleg személyes meggyőződésük is volt, hogy a prófétát el kell hallgattatni. Ezért lelték a hegyen halálukat. Nem alázták meg magukat az Úr szava előtt. Viszont a harmadik főember magát megalázva ment a próféta és Isten elé, bár még mindig a király szolgája maradt, és az ő parancsát akarta teljesíteni, de mindezt más szívvel tette, mint az előtte ott járók. A parancs ugyanaz volt, amit végre kellett hajtania, mint a korábbi két főembernek, de nem volt mindegy, hogy ezt ő hogyan, milyen lélekkel akarja teljesíteni. Istenben híve, magát Előtte megalázva, átérezve azt, hogy élete az Úr kezében van, és ha Ő akarja, akkor tűz által elveszejtheti őt és a vele lévő 50 embert is. A harmadik főember így akarta a király elé vinni a prófétát, mindezek tudatában, és ebben az alázatban. És Isten a megtérő bűnösnek kegyelmet adott. Mert Ő irgalmas és kegyelmes Isten elsősorban. Emlékezzünk vissza arra, hogy Akháb király házának felügyelője, Abdiás szintén istenfélő ember volt, neki is a király parancsára Illést meg kellett keresnie és a király elé vinnie, mégis azt alázattal, az Úr iránti tisztelettel tette, és Isten megkímélte az életét. Miért? Mert *„Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad”* (Jakab 4,6). Így menekült meg a harmadik főúr szolgálóival együtt.

Mert az Úr elsősorban nem a harag tüzében akarja kijelenteni Magát, hanem az irgalomban és a kegyelemben. Mert emlékezzünk vissza, hogy Illésnek hogyan jelent meg korábban az Úr, amikor megfáradt, a pusztában bujdosott, és a halálát kívánta. Az Úr egy hegyre felvezette őt. Hogyan jelent meg neki? Ezt olvassuk az 1Kir 19,12-ben: *„És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék.”* És akkor Illés kiment az Úrhoz. Isten megjelenhetett volna a haragot jelképező tűzben is, de azt mondja az Ige, hogy *„nem volt az Úr a tűzben”*, hanem a szelíd és halk szóban mutatta meg Magát a prófétának. És ez az, amit nekünk, Isten gyermekeinek elsőnek kell tartanunk azzal kapcsolatban, hogy Isten miben akarja kijelenteni Magát nekünk, és általunk is a többi embernek: a haragjában, vagy pedig a kegyelmében és az irgalmában. Elsősorban a kegyelemben és az irgalomban!

Gondoljunk csak Jakab és János apostol esetére. A Lukács 9,53-56-ban azt olvassuk, hogy Jézus követeket küldött egy samáriai faluba, hogy azok szállást szerezzenek neki éjszakára, *„de nem fogadák be Őt, mivelhogy Ő Jeruzsálembe ment. Mikor pedig ezt látták az Ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-é, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illés is cselekedett?”* Ebből az esetből nem pusztán azt látjuk, hogy mennyire félreértelmezték Illésnek ezt a történetét a tanítványok, hanem azt is észrevesszük, hogy milyen indulatok lehetnek bennünk (nem csak az apostolokban, hanem bennünk is). Jézus Krisztus elutasítását hogyan fogadták? Rögtön haraggal, bosszúval torolták volna meg, és rögtön Isten ítéletéért kiáltottak. Még ha esetleg mások halálának kívánása nem is jelenne meg szívünkben azonnal, de a harag, a düh, Isten ítéletének kívánása hányszor jelenik meg, és hányszor kísért meg bennünket azok iránt, akik elutasítják az evangéliumot. Pedig maga az Úr nem akarta megtorolni ezt az elutasítást, mert ezt olvassuk a folytatásban: *„De Jézus megfordulván megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok, minémű lélek van tibennetek: mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének azért más faluba.”* Látjuk tehát, hogy megváltó Urunk mennyire ellenezte az ilyen fellépést az Őt elutasítókkal szemben. Kevés alkalommal dorgálta meg a tanítványait, de ez olyan eset volt, amikor ezt meg kellett tennie. Mert, mint ahogy arra rámutatott, nem értették meg Isten Szentlelkének dolgait, mert azt mondta ugyanis, hogy *„nem tudjátok, minémű lélek van tibennetek”*. Mit értett ez alatt? Azt, hogy különbség volt Illés és az apostolok indulata között. Amíg a prófétának ítéletet kellett hirdetnie az istentelen nemzetnek ott a hegyen, és irgalmat a harmadik, megtérő bűnös főembernek, addig az apostoloknak a kegyelem és a megváltás evangéliumát kellett képviselniük.

Más volt az Istentől kapott üzenet, más volt a történelmi helyzet is, amiben elhangzott. Két fő dologban különböztek az apostolok a prófétától. Először is Illés szent indulatoktól, buzgóságtól vezérelve kért tüzet a katonákra, nem gyűlöletből, hanem az Isten iránti féltő szeretetből. Isten parancsának engedelmeskedett, amikor ezt tette, azaz Isten akarata szerint járt el. Ellenben a tanítványok? Egyszerű dühből és indulatból akartak tüzet kérni a falu teljes lakosságára kivétel nélkül, asszonyokra és gyerekekre is. Másodszor Illés Isten dicsőségét tartotta szem előtt, amikor tüzet kért az égből, mert azt kellett kijelentenie, hogy kicsoda az élő Isten Izraelben, és ezt is, mint már mondtam, hosszabb szolgálat után tette meg. Ellenben a tanítványok nem Isten dicsőségét nézték, hanem a saját jó hírvéket, hírnevüket féltették, és érezték azt meggyalázva, és ezért akarták volna a falu pusztulását. Az apostolok nem ismerték a Szentlelket, aki még a

harag megmutatásával is megmenteni akarta az embereket Illés korában. „*Mert az embernek Fia*” – ahogy mondja Jézus Krisztus – „*nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.*”

Egyrészt tehát azt látjuk, hogy Illés korában az Úr égből jövő tűz által jelentette ki Isten voltát Izráel népének, miután a hosszas kérlelésnek nem engedtek, és elutasították Őt, ezért ítéletével látogatta meg a népet. Másrészt viszont ugyanez az Isten nem engedte, hogy az apostolok tüzet kérjenek egy olyan falura, amely elsőre elutasította azt, hogy Jézus Krisztusnak szállást adjon. Hangsúlyoznám ezt a történetben, hogy ez a falu, bár valószínűleg hallott valamit Jézus felől, de igazán nem ismerte Őt, nem szólt még hozzájuk személyesen az Úr igéje. Ebben az esetben tehát nem lehet szó makacs keményszívúségról, ahogyan arra az ige is felhívja a figyelmet, mivel csak azért utasították el Őt, mert Jeruzsálembé ment fel, azaz azért, mert zsidó volt, nem pedig azért, mert tudták, hogy mit vall Ő, és mire szólítja fel az élő Isten őket. Isten megmutatta irántuk való hosszútűrését, és azt, hogy még ezt a gyalázatot is Magára vállalja, hogy nem fogadják be Őt egy éjszakára sem, mert nem azért jött, hogy megtoroljon minden bűnt ebben az életben, hanem hogy megmenten bennünket. Testvérek, nem mindegy, hogy mi is az evangéliumot elutasítókkal szemben milyen indulattal vagyunk, milyen lelkülettel. Ismerjük-e a Szentlelket úgy, ahogyan arról itt Jézus beszél az apostoloknak?

Isten kegyelme és ítélete tehát egyformán megjelenik az Igében, mint amelyen keresztül az Úr meg akarja mutatni Isten voltát nekünk. Ezek után már csak két kérdés van hátra. Az egyik, hogy Isten megmutatja-e ma is így ítéletben az Ő istenségét, vagy csak a kegyelmen keresztül? Mert sokan vannak a hívők közül, akik ezt vallják, hogy csak a kegyelmen keresztül mutatja meg Magát az Úr. Erre hadd ne én válaszoljak, hanem maga a Szentírás adja meg nekünk a választ. A Jelenések 20,9-ben ezt olvassuk: „*És feljövénék a föld szélességére*” – mármint Isten ellenségei –, „*és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost; és Istentől a mennyből tűz szálla alá, és megemészté azokat.*” Ez az ige többek között arról beszél, hogy Jézus Krisztus visszajöveteléig többször meg fog ez történni, hogy a hívők kisebbségben maradnak és el akarják őket pusztítani, mint Illés korában az egyházat is akarták, Isten azonban meg fogja védeni az Övéit ítéletet tartva ellenségei felett, és ezt az égből leszálló tűz képével fejezi ki az apostol. Hogy konkrét példát mondjak, gondoljunk a világháborúra, a hitleri Németországra ahol a bűnösök büntetést nyertek, vagy a Szovjetunióra, ahol célul tűzték ki, hogy megszüntessék az egyházakat. És hol van ma bármelyik is? Isten egyháza fennáll, és az Övéi mind a mai napig szolgálják Őt. Arra a kérdésre, hogy a tűz leszállása, amiről itt a Jelenések könyve beszél, egyszer valóságosan meg fog-e történni, arra nem

szeretnék bővebben kitérni. Másrészt pedig arról is tudunk, hogy a végítélet napján, amikor véget ér a kegyelmi idő, az Úr haragjával és ítéletével teszi mindenki számára egyértelművé: Ő az egyedül élő Isten, és Ő létezik! Tehát a kérdésre a válaszunk egyértelműen az, hogy igen, Isten ma is kijelenti Magát ítélete által ott, ahol makacsul elutasítják evangéliumát, és üldözik a népét!

A második – és egyben utolsó – kérdés az, hogy hogyan egyeztethető össze ez az ítélet az evangéliummal? Ezzel kapcsolatban is hadd legyen az Ige a mi válaszunk. A 3Móz 9-ben egy nagy jelentőségű világtörténelmi esemény van elbeszélve. A következő történet ugyanis: Áron, a nemrégiben felavatott főpap bemutatta élete legelső bűnért való áldozatát a Szent Sátor oltárán. Azért volt ez nagy horderejű esemény, mert addig a pillanatig kérdés volt, hogy Istennek tetsző-e a bűnös ember által bemutatott bűnért való engesztelő áldozat. Hogy mi történt ezen az alkalmon, azt hadd idézzem szó szerint a 3Móz 9,24-ből: *„tűz jött ugyanis ki az Úr elől, és megemésztette az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látta ezt az egész nép, és ujjongtak és arcra estek.”* Mint látjuk, a nép számára ez, hogy tűz jött ki az Úr elől, és megemésztette az áldozatot, örömnepé vált, mert ez azt jelentette, hogy Isten elfogadta az áldozatot. Mi jelentősége volt ebben a tűznek? Tudjuk jól, hogy itt is Isten haragját szimbolizálja. Az engesztelő áldozat jelentőségét pedig szintúgy ismerjük. Az engesztelő áldozat miatt Isten többé nem haragszik bűneinkre, azokat megbocsátja, és tudjuk jól, hogy ez az engesztelő áldozat Jézus Krisztus golgotai keresztféjére utal. Mit jelentett tehát, ami ott, akkor történt Áron első áldozatának bemutatásakor? Azt, hogy Isten haragja tűz formájában megemésztette az áldozatot, a nép pedig megmenekült, bűnbocsánatot kapva ezért az áldozatért. Testvérek, ez az evangélium ószövetségi nyelven elmondva! Mert ez a történet azt jelenti, hogy a tűz, az isteni harag az áldozatra ontatott ki, és az áldozatot emésztette meg, nem a népet. Isten haragja Jézus Krisztust sújtotta a golgotai keresztfán, és nem minket, és ezért mi bűnbocsánatot és örök életet kaphatunk! Őmiatta, egyedül Jézus Krisztus miatt nekünk nem kell ettől az isteni tűztől, ettől az isteni haragtól félni, amit az Őt elutasítók felé mutat meg. Tehát a golgotai kereszttel válasz arra a kérdésünkre, hogy mi a kapcsolat Isten ítélete és kegyelme között? A kapocs a golgotai kereszttel, ahol mindkettő, a kegyelem és az isteni harag egyszerre mutatkozik meg Jézus Krisztus szenvedésében és halálában. A Benne bízóknak pedig nem kell ettől a haragtól félniük, ahogy a nép is ujjongott örömmel, mert az Úr nem őket büntette meg vétkeikért. Nekünk, Istenben bízóknak sem kell félnünk, hogy az Úr haragja minket elveszítene, mert Jézus Krisztusért megkönyörült rajtunk. Az Úr az Övéinek védelmezője, és mindig számíthatunk arra, hogy Ő megőriz bennünket. Jézus Krisztusért tehát Is-

ten ítélete a hívők javát szolgálja, a meg nem térők számára viszont bűneik büntetését jelenti.

Záró gondolatként hadd mutassak előre az előttünk álló pünkösti ünnepre: mivel Krisztus elszenvedte bűneink miatt Isten haragját, ezért pünkösdkor az isteni tűz már nem haragot hordoz, hanem a Szentlélek áldását. A Szentlélek ajándéka jelenik meg a kettős lángnyelvekben, amelyek leszállnak az apostolok fejére.

Isten jogos ítélete előtt tehát magunkat meg kell aláznunk, és ebben kell minden nap élnünk, hogy mi magunk is méltóak lennénk erre, de a kereszten meglátva az evangéliumot, bízunk kell az élő Úrban, hogy mi többé már nem vagyunk törvény, azaz ítélet *„alatt, hanem kegyelem alatt”* (Róma 6,14). Isten Szentlelke győzzön és erősítsen meg minket ebben az alázatban és ebben a kegyelemben!

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mindenekelőtt hosszútűrésedért és irgalmadért. Számptalan alkalommal vétkeztünk ellened, és érdemeltük ki méltó haragodat bűneinkkel, mégis irgalmas, kegyelmes, hosszútűró vagy velünk szemben. Köszönjük, hogy ez mutatkozott meg és mutatkozik meg az Ószövetség lapjain a Te népeddel szemben, és megáll a mai napig is az, amit akkoriban, hosszú évszázadokon át tettél: türelmes voltál bálványimádó népeddel szemben, de nem hagytad szó nélkül vétkeiket, mert prófétákat küldtél, embereket, akik Hozzád hívtak megtérésre, a bűnök elhagyására. Hogyha kellett, áldásaidat vontad meg a néptől, nem adtál esőt, a termést megvontad, és sok más egyéb módon éreztetted, hogy mindez Tetőd van, de csak azért, hogy bűnbánatot tartva Hozzád térjenek. És amikor ítélettel ellenségeidet büntetted meg, az is néped javára volt, és ma is, ha ezt látjuk, meg kellene magunkat aláznunk, hogy Hozzád térjünk.

Köszönjük, Urunk, hogy az ítéletet utoljára tartod, és hogy most is még a kegyelem idejét élhetjük, még szólhat az evangélium, még hívhatjuk Hozzád, szeretteinket, barátainkat, számunkra fontos embereket, hogy Hozzád térjenek.

Hálát adunk Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy ott a golgotai keresztfán ezt a haragot, amelyet tűzben mutattál meg, Magadra vállaltad helyettünk, és kegyelmedet, irgalmadat, irántunk való szeretetedet mutattad meg akkor, mikor még bűnösök voltunk. Kérünk, add, hogy ezekről az alapokról, hitünk alapjairól sose feledkezzünk el, hanem mindig, minden nap dicsőítsünk Téged ezért.

Könyörgünk, hogy hadd legyen számunkra ez olyan erőt adó reményesség, amely a megpróbáltatások, a nehézségek, a sötét mélységek idején is

megőriz minket a Te gyermekeidként. Köszönjük, hogy ha hitünk meg is erőtlenedik, ha szívünk el is bátortalanodik és bizonytalanodik, Te akkor is megőrzöl bennünk annyi hitet, hogy azt mondjuk: „*hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek*”. Kérünk, hadd magasztaljunk ezért, hogy így megőrzöl bennünket a hitben ama napra, amikor Magad mellé veszel minket, vagy megjelenysz az ég felhőin át. Kérünk, hadd legyen ez igazi reménységünk, hogy Te visszajössz, és mindvégig megtartasz. Hatalmas vagy, és nem változik az irántunk való kegyelmed. Nem ember vagy Te, hogy haragodat és szeretetedet megváltoztasd.

Könyörgünk, hogy hadd erősítsük beteg, szenvedő testvéreinket, hadd legyen a testvéri közösség is olyan erő, amely Tőled van, és amely segíthet elhordozni a ránk helyezett terheket.

Áldd meg, kérünk családjainkat, szeretteinket, hadd gondoljunk most különösen is az érettségiző fiatalokra, vagy a vizsgára készülő egyetemistákra, segítsd meg őket ezekben.

És kérünk, hogy akár munkahelyünkön, akár családjunkban, ha háborúságunk lenne, vagy hitünkért hátrányosan megkülönböztetnek bennünket, hadd legyél Te a mi reménységünk. Mindig vannak olyanok, akiket megőrzöl. Kérünk, hogy ebben a kegyelemben hadd tudjunk Téged dicsőíteni nap mint nap.

Köszönjük, hogy mindezeket kérhetjük, nem azért, mert méltóak vagyunk rá, hanem azért, mert Jézus Krisztus megérdemelte ezeket, és az Ő nevében kérhetjük, hogy add meg.

Áldott legyen, Urunk, irgalmadért, kegyelmedért, szeretetedért, hosszútűréseidért a Te háromszor szent neved!

Ámen.

12,1-7 ének

1. Szabadíts meg és tarts meg, Uram Isten,
Mert szentid elfogytak, nincs jól tévő,
És a földön már sok a tökéletlen,
Nincs emberek közt igaz beszédű.

2. Ezek egymásnak szólnak csak hívságot,
Dolgukat festik szép beszédekkel;
Hízelkedvén, mutatnak nyájasságot,
De nyelvük nem egyez ő szívükkel.

3. Csalárd ajkukat elveszti az Isten,
Eltörli hízelkedő nyelvüket,
Kik kevélységükben szólnak nagy fennen,
És csúfolják az együgyűeket.

4. És ezt mondják: jer, tegyük azt nyelvünkkel,
Hogy minket minden nagyra becsüljön;
Ajkunkkal, szánkkal elbírunk ezekkel,
És senki sincs, ki velünk pörölgjön.

5. Azért mond Isten: ímé, a szegények
Elhagyatnak, öletnek, pusztulnak;
Azért őket megszánom és felkelek,
És kezükből kimentem azoknak.

6. Az Istennek mondási oly igazak,
Mint a drága ezüst, kit a tűzben
Az ötvösök kohókban tisztítottak,
És hétszer megeresztettek szépen.

7. Tartsd meg azért népedet kegyelmesen,
Kérünk, jóvoltodból reánk tekints!
Őrizz meg örökké e nemzet ellen,
Hozzánk mindenkor jókedvet jelents!